

Poštovanom Luki Misiću i odvjetničkom timu gen. Ante Gotovine,

Razmišljajući o tome što je krivo u haaškom sudištu i u stavovima Tužiteljstva i njegove predsjednice Carle del Ponte, po pitanju pravde i istine na zlu glasu, ali i njenih prethodnika i prethodnica, došla sam do sljedećih zaključaka:

Da se rad Tužiteljstva ne zasniva ni na anglosaksonskom ni na rimskom pravu, nego na protupravnoj praksi diktatora Josifa Visarionoviča Staljina, na metodama državnog tužitelja SSSR-a, Višinskog. Kao državni tužitelj Visinski je, radi uspostave Staljinove uzurpatorske postrevolucionarne vlasti nakon Lenjinove smrti, optužio sve vodeće protagoniste Lenjinove revolucionarne linije, Kamenjeva, Zinovjeva i ostale, da su državni neprijatelji. Princip je bio optužiti ih, uhititi ih, a onda ih držati u zatvoru u neljudskim uvjetima sve dok ne potpisu optužnicu. Ljudi koji su danima držani bez sna, u prostorijama u kojima nisu mogli ni leći ni sjesti, s naduvenim nogama, od gladi poremećene svijesti potpisivali su da su narodni neprijatelji, izdajice, strani špijuni i svakojake besmislice i navodili imena drugih koja su im sugerirana. Tako je Staljinovo sudište nekoliko decenija neumorno radilo sve do njegove smrti 1956. g. i punilo zloglasne logore GULAG-a na Kamčatki, Sibiru i širom geografskih prostranstava bivšeg SSSR-a i to u predjelima gdje je normalan život bio nemoguć. Metoda je: Optužim te, a ti na sudu dokazi da nisi kriv. Uhitim te, zatvorim te bez ikakve odgovornosti, stvaram ti uhićenjem uvjete koji su meni na raspolaganju. Haaško sudište uključuje sve ove i modernije metode, uključujući i moderne metode psihološkog rata. Koristi se kompjutorskim doziranjem kisika, reguliranjem temperature, vlažnosti zraka, koristi se svim modernim sredstvima djelovanja na psihu čovjeka, kontrolom hrane uhićenike po svom izboru i dodacima koji su samo njima poznati i koji mogu sudjelovati u općoj konstitucionalnoj i psihološkoj stabilnosti. Pri tome je Sudu tj. Tužiteljstvu i eksperimentalno na raspolaganju sav arsenal tajnih znanstvenih dostignuća za posebne namjene. To su dugogodišnji uvjeti u kojim se optuženik od kojeg se očekuje da se sam obrani, nalazi prije donošenja presude. To je tzv. istražni zatvor čija je dužina u svakoj pravnoj državi regulirana, a ovdje je neograničena. Od optuženika se traži da potpiše tromjesečni istražni zatvor i to kao da mu je dragovoljno pristupio. Zatim se to po volji i koliko se hoće produžuje. Sve u svezi pravne prakse i civilizacijskog dosega modernog sudovanja u ovom sudu je dovedeno do najgoreg apsurdna i o tomu sve pravne komore svijeta, udruženja pravnika i odvjetnika, katedre prava diljem svijeta šute. Čovjeka se psihološki dovodi do ludila stavljajući mu u minijaturnoj prostoriji ogromna razdražujuće jarko crveno obojena vrata. Ima prozore koji se ne mogu otvoriti. Šetnje se dopuštaju u mrežastoj čeličnoj gajbi obješenoj na neki kat s dvorišne strane zgrade. Mogu se stvoriti i razne druge "pogodnosti" za dobivanje poželjnog iskaza jačoj strani u sporu. Ponovno zadobivanje slobode ne vodi preko činjeničnog dokazivanja istine i pravde, nego putem nagodbe sa Tužiteljstvom. Opis prethodnih uvjeta je opis boravka u istražnom postupku.

Je li to usporedivo s bilo kojim uvjetima istražnog zatvora u bilo kojoj normalnoj demokratskoj državi na svijetu? To se događa u srcu Evrope u istom gradu u kojem stoluje i Međunarodni sud pravde. Statutom Tužiteljstvo se može složiti ili ne složiti s odabirom odvjetnika obrane po principu sviđa li mu se ili ne, a može kočiti fer sudbeni proces za što ima dokaza na pretek, a naročito iz suđenja Tihomiru Blaškiću i Dariju Kordiću, Dragi Josipoviću, Anti Furundžiji i Kupreškićima, te Peri Skopljaku i Ivanu Santiću. Ne sakuplja Tužitelj pomno i studiozno dokaze za optužnicu i ne pripravlja je prije uhićenja. Tužitelj prvo njemu sumnjivog, a nevinog uhititi, dovede ga u azil, u stranu zemlju, u nepoznatu okolinu i strano jezično područje, dovede ga u najstrožije zatvorske uvjete kao da je već osuđen na najtežu zatvorsku kaznu, a da za pogreške nigdje nikomu nikada neće odgovarati niti UN predviđa odštetu za greške Suda. Osumnjičenom je onemogućen život s obitelji, prekida mu se radni odnos, uništava karijera, onemogućuju mu se normalni i redovit prihodi, razara mu se prijateljski krug i životno okruženje i još se traži da se sam brine za obranu. Tužiteljstvo pritiskom na međunarodnoj razini stvara takve preduvjete osuđujući unaprijed osumnjičenika kao ratnog zločinca da isti nema nikakve šanse

dokazati da nije zločinac. Tko ima takav medijski svjetski aparat kao Carla del Ponte, kao Tužiteljstvo? Može li odvjetnički tim Ante Gotovine dobiti bar dio takvog prostora da gospođi odgovori na njene teško održive optužbe? Ovdje se tužiteljstvo tretira kao vrhunska međunarodna institucija protiv koje smrtni čovjek nema nikakve šanse. Ovdje se radi o pravnom terorizmu protiv sloboda i prava čovjeka pojedinca i građanina.

Ovdje se čak ne radi o optužnici protiv jednog čovjeka, nego je optužnica protiv Gotovine optužnica protiv cijelog naroda koji je bio nenaoružan predan na klanje jednoj od najjačih evropskih vojski kojoj je ta EU dala tri mjeseca, do kraja moratorija da okonča svoj krvnički posao i završi pokolj Hrvata koji će biti oprošten i pasti u zaborav.

Bude li Gotovina i Oluja osuđena kao zločinačka operacija to je temelj za pisanje budućih optužnica protiv svakog njenog sudionika kao sudionika zločinačke operacije, pa prema tome i zločinca. I umjesto epopeje i snimanja serija o pobjedničkim hrvatskim akcijama i našim ponosnim hrabrim braniteljima, njihovim junaštvima i našem ponosu po uzoru kako svoje epopeje neprekidno prikazuju Amerikanci, Britanci, Rusi i dr., pa su ih prikazivali partizani tokom 45 godina, Hrvati će sebi predajom Gotovine i pristankom da se Oluja brani u Haagu potpisati osmrtnicu. Bude li donesena presuda da je Gotovina kriv i da je Oluja vojna akcija etničkog čišćenja protivno svim drugim dokazima, država Hrvatska utemeljena na toj pobjedi biti će proglašena genocidnom državom, narod genocidnim narodom kojem je potreban međunarodni patronat i protektorat, jer je opasan po okolinu. I tako će biti končno žrtva proglašena delatom i četrnaestogodišnje razdoblje hrvatske neovisnosti zapečaćeno presudama Tužiteljstva u Haagu. Tako će nakon silnih razaranja i žrtava, kratkoročne pobjedničke euforije Hrvati doći na početne pozicije iz Uskrsa 1991. To je kraj Hrvatske.

Vraćanje prakse Višinskog u moderno evropsko sudovanje, pa makar i samo na Sudu za ratne zločine počinjene na prostoru bivše Jugoslavije i to pod pokroviteljem UN-om vrlo je opasan presedan i pokazatelj kamo globalizirani svijet s ovakvom svjetskom vladom i konstelacijom moći smjera. To je dokaz da se EU obnavlja kao novi SSSR naroda u kojem će za jedne važiti normalni civilizirani pravni sustav, a za druge - urođeničke s istoka - ce se kao batina u svakom trenutku koristiti metode zloglasnog Višinskog ili Jakova Blaževića. Tako je to najava naravi pravne sigurnosti građana u novoj EU-babilonskoj zajednici naroda raznih jezika, vjera i kultura koji se bez Boga ne mogu sporazumjeti i spoznati sto je istina a što je laž, što je pravda a što nepravda, što je napad a što je obrana. To je ponavljanja događanja poznatih iz vremena propasti civilizacija. Na pr. u predsokratovsko vrijeme učitelji govornišva – sofisti - su mladice željne društvenog i političkog uspjeha podučavali kako se može dokazati da je jedna te isti sud i istinit i lažan istovremeno. Posao je cvjetao sve dok se nije pojavio Sokrat koji je postavio čvrste temelje zakonomu mišljenja i utvrdio logiku kao pouzdanu nauku o istini i laži koje se zapadna civilizacija 21. stoljeća odriče vraćajući se na sofistički relativizam. Propast jedne civilizacije indicira logički, pravni, moralni i svaki drugi relativizam, nakon čega brze ili sporije dolazi do urušavanja cijelog sustava. Upravo opisana događanja ove civilizacija na zahodu nude pravu ilustraciju. Nepostojanje čvrstih temelja logike, prava i morala će se grdno osvetiti svima, pa i vlastodršcima svijeta koji su "sigurni" u upravljanju izazvanim kaosom. Međutim, stvarnost ih demantira.

Isti oni gurui koji Hrvatskoj 1991. nisu dopustili obranu, koji su uveli embargo na uvoz oružja, uspostavili moratorij, bdjeli na Srbima kao nad dojenčadi da im se što ne dogodi, sve da se ne bi povratila slika svijeta na ovim prostorima iz vremena prije Sarajevskog atentata, 1914., doživjeli su da vide, da su im sva u protuprirodnom bludu začeta čeda u Versaillesu, nesposobna za život bez terora i prinude. U uvjetima normalnih demokratskih izbora i sloboda nisu se uspjela preživjeti. Monstrumi poput SSSR-a, Čehoslovačke i Jugoslavije su u manje od deset godina nestali kao da ih nikada nije bilo. Iako brižno održavane i čuvane, sve vještački stvorene, na teroru i relativizmu normi držane zajednice urušile su se kao kule od karata. Začete dvadesetih godina 20. st. nisu ga mogle preživjeti. Time su dokazale da ako Gospodin kuću ne gradi, uzalud se trude graditelji.

Uzalud mentori snivaju Zapadne Balkane na istim relativističkim temeljima. Prije ili kasnije će se morati pomiriti da nema Čehoslovačke, nema SSSR-a, nema ni Jugoslavije i

neće ih nigdje biti osim u njihovim glavama. Ali nitko za Slovačku neće reći da je bivša država Čehoslovačke zajednice ili za Ukrajinu, Bjelorusiju, Moldovu dodati onaj, za Hrvatsku, BiH i druge ovdašnje države, obvezni atribut bivše države SSSR-a. Jedino se uz Hrvatsku i ostale bivše države SFRJ, a nakon zaključaka Badinterove komisije koju je EU formirala, nedopustivo zadržava atribut bivše države Jugoslavije.

Žalosno je da u metodama rada ovoga monstruoznog Suda koji vrši nasilje nad logikom, istinom, pravom i pravdom nije odmah netko od pravnih stručnjaka prepoznao narav i praksu Staljinovog državnog tužitelja SSSR-a Višinskog. Takvu praksu sudovanja su imale sve satelitske komunističke zemlje uključujući i Jugoslaviju, Hrvatsku s Jakovom Blaževićem i dr. Da se sustavno na istraživanju ovog pravnog razdoblja radilo bila bi to rezervna obrana našim tuženicima, ali obrana slobode cijelog čovječanstva koje nije svjesno što mu se u globalizaciji pripravlja.

Žalosno je da nitko od pravnih i odvjetničkih komora u Hrvatskoj i diljem Europe i svijeta nije protestirao protiv metoda i prakse koju je preuzelo ovo Sudište u organizaciji Vijeća Sigurnosti i kroz to spoznao i prepoznao narav UN-a koji na mala vrata uvodi stari-novi pravni metod za širenje apsolutne pravne nesigurnosti pojedinca, sada na prostoru bivše Jugoslavije, a uspije li i prođe li nezapaženo, koristit će se u svim vlastodršcima potrebnim i korisnim prilikama.

Po ovoj pravnoj praksi nitko nije nevin ni siguran. Čovjeka uhitiš na ulici, optužiš ga bez odgovornosti, pa nek dokaze da je nevin.

Interesantan je ogroman broj nevladinih udruga u Hrvatskoj za obranu ljudskih prava manjina, Roma, žena, devijantnih seksualnih grupa i ne znam kakve sve ne parazitiraju na napadnutom tijelu Hrvatske. Interesantna je i činjenica da nisu s nastalom opasnošću nastale udruge za obranu ljudskih prava hrvatskih zatočenika u Haagu. Pa ni čuveni Amnesty International, Helsinški odbor niti da guknu o nasilju nad pravom i ugrozom pojedinca pred ovom međunarodnom nemani. **Čovjek koji pripada generaciji koja je u redovnom školovanju još imala priliku učiti logiku upala bi u oči mogućnost da su sve one udruge koje se bore za prava manjina usmjerene na borbu protiv prava Hrvata u svojoj domovini i financirane iz posebnih izvora iz fonda Jamesa Bonda kao i sam Tribunal. Ali je i činjenica očita da su hrvatski domoljubi zakazali i tu nema opravdanja.**

Opasnost koju je iznjedrila pravna praksa ovoga Suda i Tužiteljstva s predstavnicom monstruoznog izgleda trebala bi unijeti paniku u svaki svjetski, europski i hrvatski dom. Po praksi ovog Suda i po logici stvari i događanja mogu pretpostaviti i zamisliti što im se kao članicama koje su ratificirale UN konvencije u bližoj-daljnjoj budućnosti razvoja UN-a kao svjetske vlade može dogoditi. To je pozor i opomena svim narodima i građanima budućeg globaliziranog svijeta, uključujući i EU. **Moj apel odvjetnicima našeg junaka i osloboditelja je, da istaknu najsramniju praksu u povijesti prava - staljinističku praksu Višinskog - koju prakticira Tužiteljstvo haaškog Tribunala i da pokrenu pravnu akciju svjetskih razmjera za demaskiranje ove staljinističkog sudišta i njegove prakse.**

Uz pitanje pravnih sustava i naravi suda napomenula bih paralelu. Čak i u nacističkoj Njemačkoj i u totalnom hitlerističkom totalitarnom pravnom okruženju u usponu, 1933. za paljevinu Reichstaga koju je podmetnula Goebelsova mafija, a bio optužen komunist Georgij Dimitrov, Dimitrov se na sudu uspio legalno obraniti i bio je oslobođen. Dimitrov oslobođen ne nagodbom sa Tužiteljem, nego profesionalnom istragom i obranom, činjeničnim pravnim obrambenim postupkom. I tu Haaški Tribunal može biti posramljen i od nacističkog sudišta. Mislim da je neučenje povijesti velika nesreća i put u ponavljanje najgrozniji stranica prošlosti kojih smo bili svjedoci svi koji smo i djelomično živjeli u komunističkom i staljinističkom sustavu.

Suđenje blaženom Alojziju Stepincu je samo jedan primjer, a nakon 1946. bilo ih je toliko da bi cijeli tim pravnik mora imati motivaciju istražiti nedavnu hrvatsku pravnu prošlost, a nakon otvaranja arhiva NKVD-a i sovjetsku i povećati paralele između proživljenog i monstruozne pravne budućnosti koju nam ovakva montirana pravda pripravlja.

Izručenjem Gotovine potpisuje se kapitulacija Hrvatske, jer samo poražena Hrvatska može u EU kako je iz dosadašnjih ucjena vidljivo. Na Hrvatskoj i Hrvatima je da izaberu.

P.S.

Ima li smisla uopće ovaj Sud dok navodno lord Carrington skriva Karadžića na svom imanju, a Biljana Plavšić živi u "zatvoru" u jednom norveškom dvorcu uz svu tjelesnu njegu, ima svoga konja, jaše i rekreira se uz doličnu garderobu. Stoltenberg je Norvežanin. Pedesetih je bio veleposlanik u Beogradu. Srpski odlično govori i u njegovoj se kući igralo Žikino kolo.

Prinudna abolicija 85 000 srpskih zločinaca koji su nekažnjeno prolijevali hrvatsku krv je nečuven presedan i taj pristanak je uvod u suđenje žrtvama i njihovim spasiteljima i osloboditeljima. Nisu li tim činom iznude abolicije od hrvatskih vlasti međunarodni predstavnici priznali da su oni bili njihovi saveznici i podsticatelji u boju. Ova suđenja su osveta za poraz u ratu i hrvatsku pobjedu u Oluji. Ne dokazuje li to i Savo Štrbac kao savjetnik Međunarodnog Suda i Tužiteljstva?

Koranela

Potpisnica podrške Anti Gotovini kao prilog obrani junaka.

28 veljače 2005.